

Ana Alonso

El castell de vapor

Il·lustracions
de Mercè Canals

ANAYA

PESSIGUET DE SAL

Títol original: *El castillo de vapor*

1a edició: març 2013

Direcció de la col·lecció: Olga Escobar

© Del text: Ana Alonso, 2012

© De les il·lustracions: Mercè Canals, 2012

© De les fotografies de coberta: Getty Images; Javier Sánchez/Anaya

© De les fotografies de les fitxes: Arxiu Anaya (6x6 Producción
Fotográfica; Calonge, N.; Candel, C.; Cosano, P.; Muñoz, J.C.; Rivera
Jove, V. ; Ruiz Pastor, I.; Sánchez, J.; Zuazo, A.H.; Steel, M.; Padura, S.)

© Grupo Anaya, S. A., Madrid, 2012

Juan Ignacio Luca de Tena, 15. 28027 Madrid

www.anayainfantilyjuvenil.com

e-mail: anayainfantilyjuvenil@anaya.es

Disseny de la coberta:

Miguel Ángel Pacheco, Javier Serrano

i Patricia Gómez

Traducció: Paula Soriano

ISBN: 978-84-678-4161-9

Dipòsit legal: M-2448-2013

Imprés a Espanya - Printed in Spain

Reservats tots els drets. El contingut d'aquesta obra està protegit per la llei, que estableix penes de presó, multes o ambdues ensems, ultra les indemnitzacions corresponents per danys i perjudis, per a aquells qui reproduïren, plagiarren, distribuïren o comunicaren públicament, en tot o en part, una obra literària, artística o científica, o la seua transformació, interpretació o execució artística fixada en qualsevol tipus de suport o comunicada per qualsevol mitjà sense autorització prèvia.

Ana Alonso

El castell de vapor

Il·lustracions
de Mercè Canals

ANAYA

CAPÍTOL 1

—No em faces riure, Enid —va dir Bert—. Ara resulta que creus en la ciència. Només els idiotes i els xiquets menuts creuen en la ciència. Com és possible que algú tan intel·ligent com tu es deixi enganyar per aquestes bestieses?

Enid va mirar el seu millor amic amb cara de pomes agres, mentre es preguntava molt seriosament si, després del que acabava de sentir, no seria millor llevar-li per sempre el títol de «millor amic».

—Tinc raons per a creure en la ciència —va contestar amb orgull—. Raons que tu no podries entendre, Bert; ets massa menut.

—Massa menut? Enid, tinc exactament dues setmanes i tres dies menys que tu!

—És el que he dit —va insistir Enid—. Massa menut.

Enid i Bert es van mirar desafiadorament un moment. Eren amics des dels sis anys, però Enid avançava Bert en molts aspectes: en primer lloc, era la filla

del rei d'Occam, mentre que Bert tan sols era el príncep d'un xicotet regne de tres-cents habitants i tenia quatre germans més grans que anaven davant d'ell en la línia successòria. És a dir, que no seria mai rei, mentre que Enid, si tot anava bé, succeiria algun dia son pare, el rei Tristany, al tron. Però, a més a més, per si fóra poc, Bert vivia al palau d'Enid com a convidat. Els pares l'havien enviat allà per a aprendre màgia amb el millor professor del món, el gran Lúcius. Només tornava a casa per les vacances d'estiu.

De totes maneres, es permetia el luxe de dur la contrària a Enid contínuament. Era irritant.

Però no ho feia amb mala intenció. Bert era incapaç de guardar-se les opinions. I tenia opinions pròpies sobre quasi tot. Opinions que no solien coincidir amb el que pensava la resta de la gent, i menys encara amb el que deien els llibres antics. Tenia una ment «creativa», com deia el mestre, Lúcius. Per això era un estudiant de màgia tan fluix. Sempre s'encabotava a afegir als encanteris d'entrenament algun detall inventat per ell. I clar, no li funcionaven mai.

Però Enid no era molt millor que ell en les classes de màgia, ho havia de reconèixer. El seu problema era, segons Lúcius, que tenia massa «esperit crític». En comptes d'acceptar les fórmules velles i repetir-les sense més, sempre les qüestionava. Anava preguntant per què calia fer el sortilegi d'una manera i no d'una altra, i si no seria millor provar una cosa distinta, a veure què passava.

Lúcius es desesperava amb ella.

—La màgia d’Occam es basa en els llibres antics, heretats dels nostres avantpassats —els explicava cada vegada que posaven a prova la seua paciència—. En els llibres està tot: els encantaments i les fórmules que, tot i que no sabem com funcionen, són efectives i, gràcies a això, el regne d’Occam té una prosperitat que sense la màgia no seria possible.

—Sí —va remugar Enid en veu baixa—. I gràcies a això, hem de suportar Malena.

Malena era la Gran Maga Reial, la persona més important del regne després del rei. Però sembla ser que ella no en tenia prou, amb això. Sempre estava enfadada amb tots perquè les coses no es feien a la seua manera i acabava donant la culpa al rei Tristany.

—En els temps del mag Marc, les coses no eren com ara —es queixava Malena, clavant uns ulls blaus molt bonics en el rei—. Es respectava la màgia, que per a vós, Majestat, era el primer i també per als vostres súbdits. El mag Marc es desdejunava, dinava i sopava a la vostra taula.

—Però Malena, és que Marc i jo érem molt amics —replicava el rei—. No m’interpretes malament, no és que jo no t’aprecie. I, per descomptat, si vols prendre el desdejuni, dinar i sopar a la meua taula, estàs convidada. Sempre que vulgues.

—Gràcies, Majestat, però la vostra dieta no és precisament saludable per a algú que es dedica a la

màgia. Quant de temps fa que no mengeu ulls de serp, per exemple? O pastís fet amb farina d'escates de drac?

—Estimada, els dracs són difícils de trobar últimament.

—Excuses! —deia Malena a crits—. No us interessa la màgia i no cuideu prou les vostres dots màgiques. Fins i tot, insistiu a confiar l'educació màgica de la princesa Enid a Lúcius, aquell vell sense cervell. Si me la deixàreu a mi.

Però quan es tractava de l'educació d'Enid, el rei Marc es mostrava inflexible. No estava disposat a permetre que Malena amargara també la vida de la filla. N'hi havia prou si ja li l'amargava a ell.

I és que el rei Marc, tal vegada, no era el millor governant de la història d'Occam, però era un bon pare.

Aquell matí, abans que Bert es burlara d'Enid pel tema de la ciència, els dos amics havien estat parlant del rei Tristany, que estava molt trist darrerament i trobava molt a faltar el seu amic Marc.

En aquell moment, a Enid, se li va escapar. No ho havia dit a ningú mai, tot i que feia anys que ho sabia: el mag Marc no havia desaparegut mentre feia un encanteri màgic. No havia sigut un accident, com tots es pensaven. I tampoc l'havien derrotat els enemics de la màgia, com suggeria Malena de vegades. No: el mag Marc, senzillament, havia emigrat. Se n'havia anat a viure a un altre lloc. Un lloc distint. Un lloc on no existia la màgia, sinó la ciència. Un lloc que no apareixia en els llibres vells. Però Enid sí que en coneixia el nom. Havia trobat uns gargots en un dels vells volums d'encanteris de Marc. Aquell indret on no existia la màgia s'anomenava «Terra».

El castell de vapor

Enid, la princesa maga del regne d'Occam, vol trobar la manera de convertir el castell reial en un «palau mòbil». Per això, haurà de viatjar amb el seu amic Bert al món dels humans. Allà trobaran un antic mag d'Occam que s'ha reconvertit en científic i que els revelarà els secrets de la ciència relacionats amb les fonts d'energia.

Amb «El castell de vapor» aprendràs...

A conèixer les diverses fonts d'energia i com es poden aplicar.

Coneixement del medi

PESSIGUET DE SAL

Per a fer més gustosa la lectura!

1589408

ANAYA

www.anayainfantilijjuvenil.com